

INVITERET TIL INDIANERNES DANSEFEST

ANMELDELSE

af Martine Lind Krebs

*Powwow. Særudstilling
Nationalmuseet, Frederiksholms
Kanal 12, København.
Tirsdag- søndag kl. 10 - 17.
Frem til 14. april 2013.*

” En ung mand stiger ind i sin bil. Han løsner lidt på slippet, før han starter motoren. Han har en lang vej foran sig – hjem til reservatet, hvor familien venter. Højhusene forsvinder bag ham og storbyen afløses af forstad, der gradvis går over i græssletter. Her og der passerer han afskallede bungalows og udtjente bilvrag. Han tænder radioen og finder den lokale kanal. De spiller en gammel trommesang, han kender. Han nyrner med og finder i handskerummet en ørnefjer, der kommer op og hænge i foruden. Han skal hjem til powwow – indianernes store dansefest. Du er også inviteret!”

Med disse ord bydes man velkommen til Nationalmuseets særudstilling Powwow – en udstilling om indianernes dansefester.

En filmprojektor omdanner endevæggen til den vej, som den unge indianer kører på – på sin rejse til Powwow'en, og tilskueren skal symbolsk følge vejen ind i udstillingens centrale rum. Paradoksalt

nok kamouflerer projektorbillederne den dør, som man skal gå ind ad, så denne anmelder kunne i første omgang slet ikke finde udstillingen og forvildede sig ind i Nationalmuseets grønlandske samling i stedet. Men nok om det.

Powwow-udstillingen er første anledning til, at Nationalmuseet viser sine nyindkøbte Cheyenne-dragter frem. De er indkøbt af antropolog Ulla Ebbe-Pedersen i 2011. Hun har speciale i nordamerikanske indianere og er selv adopteret af Cheyenne-familien Black Bear. De nye dragter trækker et spor tilbage til traditioner, der er flere hundrede år gamle, men med små moderne finurlige detaljer, der viser, at traditionerne også lever i dag. De afspejler også de vilkår, som mange nordamerikanske indianere lever under i dag; De er slidte, og flere af dem måtte Ulla Ebbe-Pedersen indløse hos den lokale pantelåner.

Udstillingen spiller på alle tangentterne inden for moderne ud-



stillingspædagogik og taler til flere sanser. På små skærme fortæller nulevende indianerne om deres traditioner. Der er QR-koder, så man på sin mobil kan få mere information. Fra højttalere lyder trommesange og rytmer. En af de mest betagende dragter er jingledress-kjolen, som med sine påsyede kræmmerhuse fra snustobaksdåselæg kan klirre i takt med dansen.

For enden af udstillingen er der en projektion af Cheyennernes powwow-dans optaget i Montana i 2011. I den ene side af filmen er

der klippet danseinstruktører ind, der demonstrerer dansetrinnene med tydelige bevægelser. To af udstillingens besøgende kigger fascineret på og gør nogle små hop i et forsøg på at kopiere trinnene.

Foruden de nye dragter har Nationalmuseet også støvet sin unikke samling af 1800-tals indianerdragter, våben og hesteudstyr af. Genstande, der er så gamle og velbevarede, at de færreste amerikanske museer kan fremvise noget lignende. Også en række portrætter af indianerhøvdinge, der i

1800-tallet besøgte regeringen i Washington, er unikke. De fleste lignende portrætter fra den tid er i dag gået tabt, og Nationalmuseets billeder, som er blevet overdraget af boet efter generalguvernøren over de Vestindiske øer, har aldrig været vist før.

Udstillingen afliver myterne om indianerne som krigeriske, omrejssende bisonjægere, indtil europæerne mødte op og fordrev dem.

"Denne levevis opstod først i slutningen af 1700-tallet, som følge af den europæiske kolonisering. Inden da var den vestlige



prærie sparsomt befolket. Europæerne medbragte de heste, der vendte op og ned på indianernes liv," står der på en planche.

Måske indlysende for de fleste antropologer, men helt sikkert ikke for mange af de skoleelever og andre gæster, der lægger vejen forbi udstillingen.

Samtidig tegnes gennem fotojournalisten Mathias Christensens fotografier et æstetisk og nærværende portræt af de moderne indianeres liv i Crow Creek-reservatet ledsaget af fakta som: Sammenlignet med andre amerikanere har indianerne 6 x større risiko for at dø af alkoholisme, 2,5 x større risiko for at dø på grund af ulykker og 2 x større risiko for at begå selvmord.

"Ved at sætte det historiske op mod det moderne ønsker Nationalmuseet at fremhæve, hvordan indianernes traditioner lever videre i nye former – på trods af van-

skelige livsbetingelser," skriver museet om udstillingen.

Og er udstillingen ikke nok, så kan man på Nationalmuseets hjemmeside klikke sig vej til yderligere information. Her kan man blandt andet høre Nationalmuseets begrundelse for, at de har ladet deres indianske skalpe blive i magasinerne, og så kan man selv stemme om, hvorvidt de burde være en del af udstillingen. I skrivende stund er der bemærkelsesværdigt nok flertal for et ja.

Kort fortalt er der god grund til at lægge vejen forbi Nationalmuseets Powwow udstilling, uanset om man er indianer-specialist eller aldrig er nået videre end western-filmene. ■

MARTINE LIND KREBS ER CAND. COMM. FRA JOURNALISTIK PÅ RUC MED EN BA FRA ETNOGRAFI OG SOCIALANTROPOLOGI I AARHUS.